

Arrest

nr. 188 232 van 12 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 september 2014 van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 8 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, dienen op 14 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2013 dienen zij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 juli 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de eerste en de tweede aanvraag van verzoekers.

Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvragen onontvankelijk zijn. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 118 996 van 17 februari 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 12 augustus 2013 worden ten opzichte van verzoekers tevens bevelen genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Op 23 september 2013 worden de bevelen met inreisverbod ingetrokken.

Op 7 oktober 2013 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake deze derde aanvraag.

Op 24 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze derde aanvraag onontvankelijk is.

Op 6 mei 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer, na vernietiging van de vorige beslissing, een nieuw advies inzake de eerste en de tweede aanvraag van verzoekers.

Op 12 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de eerste en de tweede aanvraag van verzoekers onontvankelijk worden verklaard. Op 29 augustus 2014 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 18 juni 2014 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag worden medische elementen aangebracht met betrekking tot verzoeker.

Op 14 juli 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten en inreisverboden. Bij arrest van de Raad nr. 138 339 van 12 februari 2015 wordt het beroep tegen deze inreisverboden verworpen.

Op 28 augustus 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de vierde aanvraag van verzoekers.

Op 4 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de vierde aanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.06.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

D., B. (R.R.: xxxxxxxx)

geboren te A. op (...) 1977

D., D. R.R. Nr: xxxxx

Geboren te A. op (...) 1977

D., S. R.R. Nr: xxxxxx

Geboren te A. op (...) 1998

D., E. R.R. Nr: xxxxxxxx

Geboren te A. op (...) 2000

D., M. R.R. Nr: xxxxx

Geboren te N. op (...) 2002

D., J. R.R. Nr: xxxxxx

Geboren te N. op (...) 2004

D., M. R.R. Nr: xxxxxx

Geboren te N. op (...) 2006

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.08.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

*Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.
(...)"*

Op 23 september 2014 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De medische elementen betreffen verzoekster.

Op 2 oktober 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de eerste aanvraag van verzoekers.

Op 9 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de eerste aanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 oktober 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de vijfde aanvraag van verzoekers.

Op 20 oktober 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de tweede aanvraag van verzoekers.

Op 24 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 november 2014 dienen verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De medische elementen betreffen verzoekster.

Op 11 december 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de zesde aanvraag van verzoekers.

Op 12 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de zesde aanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“a) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991
b) Schending van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980*

Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt:

‘Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 16.06.2014 blijkt dat de beschreven chronische lage rugpijn door artrose actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er

bestaat voor deze aandoening geen causale behandeling, een behandeling met een NSAID is niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.'

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

'De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.'

Het dient benadrukt te worden dat verzoeker wel degelijk een behandeling ondergaat.

Dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, en de behandelende artsen van verzoeker klaarblijkelijk tot tegenstrijdige conclusies komen.

Gezien het advies van de arts-adviseur en anderzijds de medische verslagen van de behandelende artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het foutieve advies van de arts-adviseur, heeft de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloten om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur raadpleegde geen deskundige, noch werd er contact genomen met de behandelende artsen van verzoeker, om een beter zicht te krijgen op diens gezondheidstoestand.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had de verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-adviseur heeft aldus voorbarig en ten onrechte de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker wel degelijk een behandeling ondergaat en deze ook nodig is.

Dat er in casu een manifeste schending uitmaakt van de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, als de arts-adviseur van de verwerende partij stelt (en hetgeen door de verwerende partij zelf wordt overgenomen) dat een behandeling met een NSAID niet essentieel is. Het is manifest onduidelijk waar de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zich op baseert om deze uitspraak te doen.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk op de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekers stellen een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 4 van het KB van 17 mei 2007.

Zij betogen dat verzoeker wel degelijk een behandeling ondergaat. De ambtenaar-geneesheer en de behandelende artsen zouden tot tegenstrijdige conclusies komen, waardoor het volgens hen noodzakelijk was om een medisch onderzoek uit te voeren. Zij verwijten de verwerende partij geen

contact te hebben opgenomen met de behandelende artsen om een beter beeld te krijgen van de aandoening.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers d.d. 18 juni 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienden, waarbij zij een standaard medisch getuigschrift, opgesteld op 16 juni 2014, voegden.

Bij nazicht van het standaard medisch getuigschrift van 16 juni 2014 dat verzoekers bij hun aanvraag van 18 juni 2014 voegden, blijkt dat onder B/DIAGNOSE gesteld werd dat verzoeker lijdt aan arthrose/lumbarthrose. Onder medicamenteuze behandeling/medisch materiaal werd Ibuprofen 400 vermeld en onder als interventie/hospitalisatie werd "NON" gesteld.

De ambtenaar-geneesheer stelde vervolgens d.d. 28 augustus 2014 een advies op ten aanzien van D. B. dat onder meer luidt als volgt:

"(...) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 16.06.2014 blijkt dat de beschreven chronische lage rugpijn door artrose actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er bestaat voor deze aandoening geen causale behandeling, een behandeling met een NSAID is niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.(...)"

Uit het advies blijkt derhalve dat de ambtenaar-geneesheer de medicatie die in het SMG werd aangehaald, zijnde ibuprofen als niet essentieel weerhield. De ambtenaar-geneesheer stelde dat de behandeling met een NSAID (niet-steroïde anti-inflammatoire geneesmiddelen) niet essentieel is en dat er voor de aandoening geen causale behandeling bestaat.

Verzoekers tonen geenszins aan op welke wijze de ambtenaar-geneesheer en de behandelende arts tot tegenstrijdige bevindingen zouden zijn gekomen.

Bovendien vloeit er uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit geen enkele verplichting voort in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om de aanvrager aan een bijkomend onderzoek toe onderwerpen of om bijkomende informatie in te winnen. Het komt daarentegen aan verzoekers zelf toe om hun aanvraag voldoende te staven. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat het door de verzoekers overgemaakte standaard medische getuigschrift voldoende was om zijn advies op te stellen. Met hun betoog maken verzoekers geen schending aannemelijk van de door hun opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur.

Dienaangaande kan verwezen worden naar arrest nr. 91.681 van 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat onder meer luidt als volgt:

"Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen."

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker wel degelijk een behandeling ondergaat, dat deze behandeling nodig is, en dat de behandelende arts en de ambtenaar-geneesheer klaarblijkelijk tot een andere conclusie komen, in dat geval is het volgens verzoekers noodzakelijk om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door geen medisch onderzoek te doen en door zich te beperken tot de verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld en heeft zij artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), geschonden. De ambtenaar-geneesheer heeft bijgevolg op voorbarige wijze de door verzoekers voorgelegde verslagen tegengesproken. Het houdt een motiveringsgebrek in dat een behandeling met NSAID (niet-steroïde anti-inflammatoire geneesmiddelen) niet essentieel is en het is onduidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om dit te stellen. Er werd een onzorgvuldig onderzoek gevoerd.

2.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag van 18 juni 2014 een standaard medisch getuigschrift hebben gevoegd d.d. 16 juni 2014 dat het volgende vermeldt:

"B/ Diagnose (...)

Arthrose/lumbarthrose L3 L4 avec pincement discal L4 L5 et L5 L1 et protrusion discale postéro-médiane sans conflit radiculaire."

C/ Actuele behandeling (...)

Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal : IBUPROFEN 400

Interventie/Hospitalisatie (...): NON

Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: sans évolution".

(eigen vertaling:

(...)

artrose/lumbarthrose L3 L4 met vernauwing van de tussenwervelschijf L4 L5 en L5 L 1 en postero-mediane uitstulping van de tussenwervelschijf zonder uitstraling)

(...) nee

(...) zonder evolutie).

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 augustus 2014 luidt als volgt:

"(...)

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 16.06.2014 blijkt dat de beschreven chronische lage rugpijn door artrose geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Er bestaat voor deze aandoening geen causale behandeling, een behandeling met een NSAID is niet essentieel. Er bestaat dus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij oordeelt dat voor de beschreven aandoening, chronische rugpijn door artrose, geen causale behandeling bestaat en dat een behandeling met niet-steroïde anti-inflammatoire geneesmiddelen niet essentieel is. De ambtenaar-geneesheer gaat er dus niet aan voorbij dat verzoeker een behandeling volgt met anti-inflammatoire geneesmiddelen maar hij

voegt hieraan toe dat deze behandeling niet essentieel is en dat er voor de aandoening geen causale behandeling bestaat.

In dit verband wordt opgemerkt dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, aan de ambtenaar-geneesheer worden overgelaten, dat deze laatste volledig vrij wordt gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten, dat de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en niet verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). De ambtenaar-geneesheer is dus vrij in zijn beoordeling van het neergelegde medisch attest en verzoeker zet niet uiteen in welk opzicht het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling met anti-inflammatoire geneesmiddelen niet essentieel is, zodanig zou afwijken van het advies van de behandelende arts dat hiervoor een bijkomende verantwoording nodig zou zijn. *In casu* tonen verzoekers dit niet aan met de loutere opmerking dat de behandeling “ook nodig” is. Verzoekers tonen hiermee niet aan dat er in dit geval sprake zou zijn van een foutieve feitenvinding of van een kennelijk onredelijk oordeel of van een motiveringsgebrek.

Waar verzoekers aanvoeren dat de ambtenaar-geneesheer verzoeker had moeten onderzoeken, wordt erop gewezen dat het onderzoek door de ambtenaar-geneesheer van de aanvrager geenszins een verplichting is. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het persoonlijk onderzoeken van de aanvrager worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen is niet vereist “*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*” (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder bijkomende inlichtingen te vragen of zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk bijkomend onderzoek of inlichtingen een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel hem toe en het feit dat hij op dusdanige manier tot zijn advies is kunnen komen, toont geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : (...).”

Ook uit dit artikel volgt dat het inwinnen van een bijkomend advies geen verplichting is voor de ambtenaar-geneesheer. Dit artikel maakt geen melding van een persoonlijk onderzoek van de aanvrager. Een schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 kan evenmin worden aangenomen.

2.3.4. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET